

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum
speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata ut
Sacramento, & ut sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, &
Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-unctione, & demum de Ordinis
Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Quæ sint Confirmationis effectus. 6

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

sue vñtionis confirmatio fieret; verbo confirmo declarari posset, quippe verbum confirmo de se est indifferens, indiget enim alio verbo, seu nomine, quod eius indifferenciam determinet. Adde si loco verbi confirmo, vngo, vel signo apponeres, formam essentialiter mutares, quia illis verbis non exprimeres præcipuum huius sacramenti effectum, qui est robur ad fidem palam confitentiam, & propugnandam.

6. Restat rationibus dubitandi n. 2. ad ductis satisfacere. Ad primam nego supradictam formam ex scriptura non colligi: colligitur namque ex Paulo. 2. Corinth. 1. Quia confirmat nos vobiscum in Christo, & qui vixit nos Deus, & qui signavit nos, & dedit pignus Spiritus in cordibus nostris, sicuti explicat ibi Theodoret. Anselm. Lyranus, & alij ibi, & Ambros. de his qui mysteriis initiantur. c. 7. Etenim verbo confirmat, effectum huius sacramenti designavit, vñtionem exterioriorem christiatis verbo vñxit declaravit, signaculum crucis verbo signavit. Verum esto concederemus ex scriptura non satis colligi supradictam formam esse à Christo traditam, sufficit ad id comprobandum veritatem Ecclesie tradidit. Neque enim omnia in scripturis expressè conueniunt debent, cum plura Christus Dominus circa sacramentorum administrationem Apostolos docuerit, quæ sola traditione constant. Ex vñ Apostolorum efficax argumentum desum non potest. Non enim constat, an vñ fuerint sacramenta ad fideles confirmandos. Doctores namque asserentes christiatis vñs fuisse, consequenter dicere debent formam huius sacramenti expressisse, cum nullum appareat fundamentum id negandi, vt bene expendit Suar. dicta sect. 5. in fine. Ad testimonium adductum ex libro, qui inscribitur Ordo Romanus (si forte sic se habet) respondeo, ibi non exprimi totam formam, sed sub verbis concillis confirmationem declarari, sicuti idem est dicendum de edicto Constantini. Antiqui Patres formam huius sacramenti non satis expresserunt. Nam vt constat ex Innocent. I. epist. 1. ad Decentium §. 5. vtebantur nostræ fidei mysteria infidelibus manifestare, ne contemnerentur. Nullus tamen negavit aliquod verbum in supradicta forma relatum necessarium fuisse. Illud verò certissimum est, si formam huius sacramenti deprecatiuè proferres, omnino sensum, & significationem illius mutares, vtpote qui non significares huius sacramenti effectum vt à te operatum. Quocirca indicatiuo, seu imperatiuo modo proferri necessarium debet, & notauit Suar. dicta disp. 33. sect. 5. circa fin.

PUNCTUM IV.

Qui sint Confirmationis effectus.

1. Primus est gratia augmentum, ad quod suscipiendum qua-lier debeat esse dispositus.
2. Secundus effectus est gratia auxilium suo tempore concedendum.
3. Tertius est character in signum reiterari hoc sacramentum non posse.
4. Explicatur quidam difficilis locus Augustini.

1. Primus, & præcipuus confirmationis effectus ex omni sententia est augmentum gratiæ per baptismum receptæ. Hoc enim sacramentum à sanctis Patribus perfectio baptismi communiter appellatur, quia gratiam baptismi perficit, & intendit. Quapropter hoc sacramentum per se expostulat suscipiendum in gratia esse constitutum argumento ex naturalibus deducto, vt quis augmentetur, & crescat, vitam habere debet, sic in spiritualibus, vt roboretur Spiritu, & gratiæ augmentum recipiat, gratiam, quæ est vita spiritualis, habere debet. Quocirca conscius peccati mortalis contritione, vel attritione cum sacramento penitentiae se disponere debet, vt sic expulso peccato, & gratia recepta aptus existat ad augmentum gratiæ, proprium huius sacramenti effectum, recipiendum. Præmittere vero confessionem sacramentalem (etsi salubre consilium sit) non tenetur, quia neque ex natura rei, neque ex vñ præcepto diuino, aut Ecclesiastico hæc obligatio colligi potest. Nam esto in cap. vt ieiunij de consecrat. dist. 5. caueatur suscipiens hoc sacramentum & ieiunios esse debere, & præmissa confessione dispositus, id tantum ex consilio præscribitur, non ex præcepto, vt notauit D. Thom. receptus ab omnibus q. 72. art. 7. Quod si credens se esse contritum, cum tamen solum attritus sit, accedat ad hoc sacramentum recipiendum, recipies gratiam iuxta opinionem factis probabilem, & piam asserentem sacramenta viuorum aliquando primam gratiam conferre non penitentibus obicem. Qui enim attritione peccatum detestatur ad illius remissionem se disponit, voluntatem peccati retractando. Ex alia parte sacramentum suscipit credens esse ritè dispositum, non igitur obicem ponit sacramenti effectui. Ergo præsumi debet de diuina bonitate non esse effectum sacramenti negandum. Et ita sustinet in præsentia Suar. disp. 34. sect. 2. vers. occurrit. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 3. cap. 4. Bonac. disp. 3. q. unica p. 4. num. 7. & dixi tract. 18. pun. 7.

2. Secundus effectus confirmationis est speciale auxilium suo tempore concedendum ad gratiam in baptismo receptam retinendam; & fidem absque vñ timore, & verecundia cum opus fuerit confitentiam. Hoc autem auxilium vt loco allegato dixi neque semper ex vi sacramenti efficax conceditur, alias confirmatus nunquam fidem, & gratiam amitteret, imo neque omni tempore, & occasione ex vi sacramenti donatur, quia non est vñde colligamus sic esse à Deo promissum, sed illud auxilium conceditur qualiter, & quando à diuina bonitate præordinatum est. Vide dicta tract. 18. pun. 7.

3. Tertius, & præcipuus confirmationis effectus est character, qui est qualitas quædam spiritualis, & supernaturalis animæ in hærens, quo confirmatus in militem Christi munitur, & roboratum est insignitus vt fidem eius defendat. Semel autem animæ impressus indelebilis est, eaque de causa Confirmationis Sacramentum iterari non potest, sicuti colligitur ex c. dictum est cap. de homine de consecrat. dist. 5. & ex Trident. sess. 7. can. 9. de Sacram. in genere.

4. Solum obstat huic Catholice veritati difficultis locus Augustini. lib. 3. de baptismo cap. 16. qui & refertur in cap. manus 1. q. 1. vbi ait: Manus impositio, non sicut baptismus repeti non potest, quid enim est aliud nisi oratio super hominem. Quod autem per manus impositionem intelligat August. Confirmationis sacramentum, colligitur eum ex exordio illius capituli, vbi inquit: Spiritus sanctus in sola Catholica Ecclesia per manus impositionem datur. Tum ex verbis subsequentiibus. Non enim ait, datur Spiritus sanctus sensibilibus miraculis attestantibus per manus impositionem, sicut antea dabatur. Nihilominus asserendum est sermonem ibi non esse de impositione manus, quæ est Confirmationis sacramentum, alias non solum Catholice veritati, sed sibi ipsi Augustinus repugnaret, si quidem lib. 2. contra epistolam Periliani cap. 104. expresse asserit Confirmationem, sicut & baptismum repeti non posse. Dicendum ergo est de alia manus impositione ab ea qua sacramentum Confirmationis conficitur; loqui Augustinum. Etenim cum manus impositio, vt dicit glossa dicto cap. manus, multiplex sit, videlicet confirmatoria, de qua actorum. 8. & 19. ad Hebr. 6. ordinaria, cuius mentio fit actor. 6. & 1. ad Timoth. 4. & 2. ad Timoth. 1. quæque repeti non possunt, quia ipsi sacramentum confirmationis, & ordinis ministratur. Aliæ vero manus impositiones nec sacramentum sunt, nec repetitioni contradicunt. Primo est manus impositio, qua infirmi curabuntur, de qua Marc. ult. Super ægros manus imponent, & bene habebunt, cuiusque meminit Lucas actor 9. & 28. Deinde est alia manus impositio deprecatiua, de qua fortè loquitur Lucas actor. 13. cum dixit. Tunc ieiunantes, & orantes, imponentesque eis (scilicet Paulo, & Barnabæ) manus dimiserunt illos. Non enim illa manus impositio nec confirmatoria, neque ordinaria fuit. Cum Paulus, & Barnabas & confirmati, & ordinati essent. Restat ergo, vt fuerit quædam salubris deprecatio, qualis est ea, qua cathecumenus ad baptismum recipiendum præparatur, de qua August. lib. 2. de peccator. merit. c. 26. & qua etiam confirmandus orationibus Ecclesie disponitur ad Confirmationem, quæ manus impositio, vt bene notauit Valen. t. 4. disp. 5. q. 1. pun. 1. Secundum se spectata optime repeti potest. Quod si de hac manus impositione Confirmationem antecedente loquatur August. in dicto cap. manus mirum non est, quod negauerit repeti non posse, sicut baptismus. Verum quia eo loci non videtur August. locutus de Sacramento Confirmationis, ideo probabilis existimo supradictam manus impositionem non esse eam, qua confirmandus orationibus Ecclesie disponitur Confirmationi recipiendæ. Dicendum igitur est loqui ibi Augustinum de manus impositione, qua heretici penitentes reconciliantur, & diuinus Spiritus in eorum fauorem exoratur manus impositione, vt habetur cap. penitentes c. in cap. quadragesima. 50. dist. & de qua idem August. lib. 5. de baptismo cap. 23. Hæc enim manus impositio, vt bene August. quid est aliud, quam oratio super hominem? Neque huic expositioni obstat, quod initio illius capituli dixerit Spiritum sanctum in sola Catholica Ecclesia per manus impositionem communicari, quia id verum esse potest, etsi non communicetur sacramentaliter prædicta manus impositione, sed solum deprecatiuè. Sola enim Ecclesie Catholice oratio, & quæ à Catholicis fit, & Catholicis applicatur, communicare Spiritum sanctum potest. Ex eo autem quod subdit hæc manus impositione non communicari diuinum Spiritum sensibilibus signis, sicuti tempore Apostolorum communicabatur, non infertur hanc manus impositionem eiusdem esse virtutis cum ea, qua Apostoli Actor. 8. & 19. vtebantur: illa enim ex opere operato Spiritum sanctum communicabat, hæc solum deprecatoriè, neque infallibiliter. Sic latius explicat Suarez disp. 34. sect. 1. circa finem. content. Egid. de Conincb. q. 72. art. 5. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 3. cap. 4.